

stærkt afvigende fra, hvad det plejer at være, men alligevel ret interessant, thi det er to i hele deres Opfattelse af Samfundsforholdene modstridende Anskuelser, der har stødt sammen. Begge ærede Medlemmer er uden Tvivl meget sagkyndige hver paa sit Omraade, men naar den enes Sagkundskab skal til at række over i den andens Gebet, synes jeg nok, der bliver ikke saa lidt af svigtende Momenter. Hvis det ærede Medlem Hr. Pinstrup virkelig var i Stand til — hvad han desværre erklærede ikke at være — at overlade det ærede Medlem Hr. Vilhelm Rasmussen en Gaard kvit og frit til at øve sig paa som Landmand, ja, saa kan det jo være, at det ærede Medlem Hr. Vilhelm Rasmussen vilde komme til kort med sin landbrugsmæssige Forstand. (*Vilhelm Rasmussen*: Jeg taler jo kun om Indtægterne, slet ikke om Landbruget). Men for at have Forstand paa Indtægterne og de Forhold, som de flyder af, maa man ogsaa forudsættes at have nogen Forstand paa Landbruget. (*Vilhelm Rasmussen*: Aldeles ikke!). Ja, saa synes jeg, der øjeblikkelig aabenbarer sig en Brist i det ærede Medlems Forstand paa Landbrug. Men hvis nu det ærede Medlem havde Forstand paa at drive Landbrug, og det ærede Medlem Hr. Pinstrup havde Forstand paa at være Forstander for Statens Lærerhøjskole, saa kunde de jo, hvis det var muligt, bytte Gaarde et Stykke Tid. Jeg tror, det vilde være en udmærket Lærdom for begge Parter, jeg tror, de byttede hurtigt tilbage igen.

Jeg vil gerne ofre et Par Bemærkninger paa, hvad der har været fremdraget om den skattemæssige Undersøgelse fra Landsoverskatteraadets Side. Efter min Anskuelse er det meget ørkesløst at drøfte det herinde, for jeg tør næsten sige, at vi herinde, og jeg tager mig selv med, har ikke det Grundlag, som er nødvendigt for at kunne bedømme Forholdene. Jeg synes, at vi i al Almindelighed maa føle os tilfredse, naar vi ser paa Landsoverskatteraadets Sammensætning, idet det har Medlemmer, som det ærede Medlem Hr. Pinstrup sikkert i høj Grad vil anerkende som havende en god Forstaaelse af Landbrugets Forhold, ligesom det indeholder Medlemmer, som det ærede Medlem Hr. Vilhelm Rasmussen vil anerkende som gode Mænd til denne Stilling. Jeg kan ikke tænke mig, naar Landsoverskatteraadet tager sin Beslutning om Fremgangsmaaden med Hensyn til Undersøgelsen af Skatteyderne, at det da ikke har drøftet Sagen i et samlet Møde, og jeg maa mene, at den Mission, som de udfører, maa som Følge af hele Landsoverskatteraadets Sammen-

sætning blive udført paa en Maade, som Landets Skatteborgere i det hele og store maa billige.

Lovgivningsmagten, og ogsaa de enkelte Medlemmer her i Rigsdagen, maa nødvendigvis ønske, at de Formuer og de Indkomster, som virkelig forefindes hos Skatteyderne, alle sammen bliver beskattet; thi ellers bliver Forholdet jo det, at den ene maa betale Skat for den anden, og det kan fornuftigvis ikke være Meningen. Det kan jo ikke være det ærede Medlem Hr. Pinstrups Mening, og det er heller ikke min, at vi skal opgive al den Formue og Indkomst, vi har, som det er vor Pligt at gøre, men at der i Nabobyen eller i Nabosognet skal sidde nogle Mennesker, der unddrager sig denne Pligt. Det vil dog være i vor Interesse, at enhver kommer til at svare den Skat, som han ifølge Loven er pligtig at svare. At mene noget andet vilde være fuldkommen Demoralisation og Misforstaaelse af hele vor Lovgivning paa dette Omraade.

Man kan selvfølgelig diskutere, om Loven er saaledes, som man kunde ønske den, eller om man kunde ønske den ændret paa visse Punkter, men det er en Ting for sig. Paa dette Omraade saavel som paa andre Omraader bør Lovgivningsmagten holde strengt paa, at de Bestemmelser, der er, skal ske Fyldest. Derfor tror jeg, at den Diskussion, som Tid efter anden føres her, er ørkesløs, og at den uden Skade kunde indstilles. Jeg tror ikke, vi gavner til nogen Side derved, jeg tror, at vi kun kan gøre Skade derved.

Til Slut vil jeg — og det er efter Opfordring — gøre en enkelt Bemærkning til den højtærede Trafikminister angaaende Forholdene paa vore Jernbanerestaurations og de Kontrakter, som Statsbanerne har med Værterne rundt omkring paa disse Restaurationer. Jeg kender ikke Indholdet af disse Kontrakter, men det er i og for sig i denne Forbindelse ligegyldigt. Den Kritik, som er blevet forebragt mig, og som jeg i nogen Maade kan underskrive, er, at nogle af disse Restauratører — ikke nær dem alle, men i alt Fald nogle af dem — misligholder disse Kontrakter, idet det er for daarligere Varer, de har. Naar man f. Eks. kommer til Fredericia Banegaard — og jeg skal ærligt vedgaa, at jeg navnlig tænker paa den — efter en ret lang Rejse og synes, at man trænger til en lille Forfriskning i Form af en Kop Kaffe, bliver man i daarligt Humør ved at blive præsenteret for den Vædske, som de dér tillader sig at kalde Kaffe.

Naar Staten paa disse Steder installerer,